

Seria de autor
JAMES CLAVELL

SHŌGUN (vol. I-II)
TAI-PAN (vol. I-II)
GAI-JIN (vol. I-II)
NOBILA CASĂ (vol. I-II)

CHANGI

VÂRTEJUL (vol. I-II)

**JAMES
CLAVELL**

Shōgun

*

Traducere din limba engleză și note
ALFRED NEAGU

București
2019

PROLOG

Abia se putea ține în picioare sub rafalele furtunii care aproape că-i smulgeau hainele de pe el, iar ghearele lor îl răscoleau până în străfunduri. Își dădea seama foarte bine că de nu ajungeau în trei zile la un țarm aveau să piară cu toții. Voiajul acesta luase tribut prea mare de morți, cugeră el acum. Sunt Marele Pilot al unei flote dispărute. Din cinci corăbii n-a mai rămas decât una singură, numai douăzeci și opt de oameni din echipajul de o sută și șapte marinari, și chiar și aşa, din cei care au mai rămas doar zece se mai pot mișca, ceilalți sunt mai mult morți, iar comandantul general al flotei e și el pe duca. De mâncare nu mai e fărâmă, apă aproape deloc, și ce brumă a mai rămas e sălcie și împuștă.

John Blackthorne era numele lui. Pe punte rămăseseră doar el și cu omul de veghe de la bompres, Salamon cel Mut, ghemuit ca vai de el în bordul de sub vânt, la adăpost, cercetând oceanul în față.

Prova navei săltă periculos sub o rafală de vânt și Blackthorne fu nevoit să se apuce de brațul scaunului prins în puntea dunetei, lângă timonă, până când nava se redresă trosnind din toate încheieturile lemnăriei. Era pe corabia *Erasmus*, din Rotterdam, de două sute șaizeci de tone, navă mixtă: și comercială și de război, cu trei catarge, înzestrată cu douăzeci de tunuri, singura rămasă din cea dintâi forță expediționară trimisă de Țările de Jos să dea lovitură inamicului în Lumea Nouă. Si cea dintâi corabie olandeză care reușise să dezlege secretul trecerii prin strâmtoarea Magellan. Echipajul flotei numărăse patru sute nouăzeci și șase de marinari, toți voluntari, aproape toți olandezi, în afară de trei englezi – doi piloti și un comandant. Li se dăduse misiunea de a jefui coloniile spaniole și portugheze din Lumea Nouă, să le pârjolească cu totul, să deschidă centre comerciale stabile, să descopere în Oceanul Pacific insule noi, care să slujească drept baze permanente și să aducă noi teritorii sub stăpânire olandeză. Urmând să revină în țară după trei ani.

Războiul dintre Țările de Jos, de religie protestantă, și Spania catolică ținea de mai bine de patruzeci de ani, cea dintâi străduindu-se să scape de jugul stăpânitorilor spanioli atât de urâți. Țările de Jos, denumite adesea

și Olanda, Țara Olandezilor sau Țara Mlaștinilor, făcea încă parte, din punct de vedere legal, din Imperiul Spaniol. Anglia era unicul lor aliat, fiind singura țară din toată creștinătatea care rupsese definitiv legăturile cu tronul papal al Romei și se proclamase protestantă în urmă cu vreo șaptezeci de ani, iar de douăzeci de ani începând se afla pe picior de război cu Spania și de zece se aliase pe față cu olandezii.

Furtuna se întețe și mai tare, iar corabia se aplecă pe o parte. Naviga doar cu velele gabier de furtună, restul catargelor fiind goale. Cu toate astea, era mânată implacabil de curenții mării și vântul furtunii spre zarea pierdută în neguri. Acolo ne pândește o furtună și mai amarnică, cugetă Blackthorne. Alte recifuri și bancuri de nisip primejdioase. Ape necunoscute. Hmm. Am înfruntat mările o viață întreagă și de fiecare dată le-am învins. Și aşa se va întâmpla întotdeauna.

Sunt cel dintâi pilot ce a răzbit prin strâmtoarea Magellan. Da, cel dintâi, aşa cum sunt tot cel dintâi care străbate mările Asiei, dacă nu-i pun la socoteală pe cei câțiva bastarzi portughezi și ticăloși spanioli care încă mai cred că a lor e toată lumea asta. Cel dintâi englez ce navighează prin apele astea... Cel dintâi în atâtea privințe. Mda. Victorii plătite cu atâția morți.

Încercă gustul vântului cu limba, îl adulmecă cu nările, dar nu simți nici un semn că pământul ar fi pe aproape. Scrută oceanul, dar nu văzu decât întinderea cenușie a apelor răzvrătite. Nici urmă de alge sau o schimbare de culoare a valurilor care să sugereze nisipurile vreunui țărm. Departe, în babord, zări țancurile unui alt recif, dar asta nu însenmna nimic. De mai bine de o lună, spinările recifurilor îi amenințaseră din toate părțile, dar nici urmă de pământ ferm. Oceanul astănu are capăt, îi trecu lui prin minte. Mda. Nu protestă, doar pentru asta ai învățat atâtă: să străbați ape necunoscute, să le pui pe hartă și să vîi în țară cu toate descoperirile astea. De cătă vreme suntem plecați din țară? De un an, unsprezece luni și două zile. Am văzut pământul ultima dată în Chile, acum o sută și treizeci și trei de zile, străbătând oceanul pe care a navigat Magellan în urmă cu optzeci de ani și l-a numit Pacific.

Îl chinuia foamea, gura și tot trupul îi erau atinse de scorbut. Se strădui să privească busola și să calculeze cu aproximativ poziția navei. Îndată ce drumul avea să fie trecut în cartea lui pilot cu rutete de navigație, cartea lui de căptâi pe mare, el avea să fie în siguranță în acest punct neînsemnat de pe întinderea oceanului și, dacă el era în siguranță, aşa va fi și corabia și aveau să dea de Japonia sau de Tărâmul de Aur al regelui

creștin Prester John, despre care legenda spunea că s-ar afla undeva mai la nord de Țara Chitailor, Dumnezeu știe unde o fi țara asta. Și dacă dobândesc și partea mea din pradă, voi porni din nou pe mări, spre apus, spre țară, primul pilot englez care a înconjurat pământul, și în veci nu-mi voi mai părăsi căminul, niciodată, jur pe capul băiatului meu.

Vântul tăios îl face să se dezmeticească brusc și să-și alunge gândurile. Ar fi o mare greșeală să te lași acum furat de somn, fiindcă din somnul astănu te vei mai ridica niciodată, cugetă el. Își întinse brațele să-și destindă mușchii întepeniți ai spinării și-și strânse mai bine haina impermeabilă în jurul lui. Se uită și văzu că velele erau întinse așa cum trebuie, iar timona era asigurată cu parâme. Marinarul de veghe de la prova nu dormea. Se lăsa împăcat pe spătarul scaunului și se rugă de Dumnezeu să le scoată pământ în cale.

—Coboară sub punte, domnule pilot, fac eu de cart mai departe dacă așa ți-e voia.

Hendrick Specz, al treilea secund, urca anevoie scara spre dunetă; avea chipul cenușiu de oboseală, ochii duși în fundul capului, pielea pătată și gălbjevită. Se rezemă cu toată greutatea de marginea habitaclului busolei ca să nu cadă și-l încercă un spasm de greață.

—Binecuvântat fie Iisus, blestemată ziua în care am părăsit Olanda.

—Hendrick, unde-i secundul?

—În cușeta lui. Nu-i în stare să coboare din cușeta aceea *scheit voll*¹. Și nici n-o să mai fie în stare vreodată..., poate doar în ziua Judecății de Apoi.

—Iar comandantul general?

—Geme și cere haleală și apă, spuse Hendrick și trânti un scuipat. Îi tot promit că o să-i fac un clapon prăjit și o să i-l prezint pe o tavă de argint împreună cu o sticlă de brandy, să nu-i stea în gât. *Scheit-huis! Coot!*²

—Tîne-ți fleanca aia păcătoasă!

—Așa voi face, domnule pilot. Da' individu-i nebun de legat și din pricina lui vom pieri cu toții.

Tânărul ofițer se opini și trânti o vomă gălbuiie și cleioasă ca o flegmă.

—Doamne Iisuse, ajută-mă!

—Coboară sub punte și vino din nou când se crapă de ziua.

¹ De rahat (în olandeză în original)

² Expresie injurioasă (în olandeză în original)

Hendrick se lăsa să cadă greoi pe un alt scaun.

— Sub puncte e un iz de moarte. Mai bine stau aici și fac de cart dacă asta ți-e voia. Ce drum avem?

— Încotro e voia vântului.

— Atunci unde-i țărmul pe care ni l-a făgăduit? Și te întreb eu acum: unde-s Japoniile..., unde-s?

— Dinaintea noastră.

— Întotdeauna au fost dinaintea noastră. *Gottimhimmel!*¹ Misiunea noastră n-a fost niciodată să navigăm aşa orbește, fără să știm încotro. La vremea asta ar fi trebuit să fim în țară, la adăpost, cu mațu' plin, nu să bântuim mările după focul Sfântului Elm.

— Coboară sub puncte și țineți fleanca.

Încruntat, Hendrick își mută privirea de la chipul bărbatului înalt și bărbos. Unde naiba om fi acum? se simți îmboldit să întrebe. De ce nu ne e îngăduit să vedem și noi cărțile acelea de drum, ruterele? Dar nu se cade să-l întrebi una ca asta pe un pilot și chiar și mai puțin pe unul precum cel de dinaintea lui. O, Doamne, tare aș vrea să fiu la fel de teafăr și în puteri cum eram când am părăsit Olanda. Atunci n-aș mai șovăi o clipă. Ți-aș trage chiar acum una peste felinarele alea cenușii-albastre ce-ți țin loc de ochi, să-ți dispară de pe mutră zâmbetul ăla aşa doar pe jumate a silă care mă face să-mi pierd cumpătul și să te trimit direct în iad, acolo unde ți-e locul. Atunci eu o să fiu Pilotul General și corabia asta va fi condusă de un olandez get-beget, nu de un venetic, și taina descoperirilor pe care le-am făcut ar fi pe mâini sigure. Fiindcă o să ne războiem curând și cu voi, englezii. Și noi jinduim la același lucru ca și voi: să stăpânim mările, toate drumurile comerciale să fie în mâna noastră, noi să dominăm Lumea Nouă, să sugrumăm Spania.

— Poate că Japonia nici nu există, mărâi pe neașteptate Hendrick. E o poveste, *Gottbewonden*².

— Ba există, între treizeci și patruzeci de grade latitudine nordică. Și acum, pentru ultima oară: să nu-ți mai aud fleanca și cară-te sub puncte.

— Domnule pilot, sub puncte e numai moarte, murmură Hendrick, mutându-și privirea spre prova și lăsându-se în voia gândurilor.

¹ Dumnezeule! (în olandeză în original)

² Dumnezeu să ne apere (în olandeză în original)

Blackthorne se foi stânjenit pe scaun: în ziua aceea îl dureau toate oasele mai rău ca înainte. Ai mare baftă, mai multă decât toți ceilalți, mai multă decât Hendrick, îi trecu lui prin minte. Nu, nu mai multă. Ai fost doar mai prudent și ți-ai consumat cu zgârcenie fructele, în vreme ce toți ceilalți s-au ghifituit cu ele fără măsură, în ciuda faptului că i-ai sfătuit și pe ei de bine. Și de aceea scorbutul doar te-a atins, în vreme ce toți ceilalți săngerează întruna, suferă rău de diaree, au ochii arși și lăcrămoși, dinții le-au căzut sau li se clatină în gingii. De ce nu învață oamenii ăsta niciodată nimic din tot ce li se întâmplă?

Știa bine că toți se temea de el, chiar și comandantul general, aşa cum știa și că îl urau cei mai mulți dintre ei. Nu era lucru neobișnuit deoarece pilotul era cel care dădea ordinele pe mare: el hotără drumul de urmat, el comanda corabia, el îi conducea de la un port la celălalt.

Orice voiaj era cu primejdie fiindcă existau puține hărți, dar și acelea atât de nesigure încât era mai bine să nu te folosești de ele. Și nimeni nu știa cum se poate determina longitudinea.¹

— Găsește o cale de a afla longitudinea și vei fi cel mai bogat om din lume, obișnuia să spună Alban Caradoc, bătrânul său profesor. Regina, Dumnezeu s-o aibă în pază, e-n stare să-ți dea zece mii de lire și un ducat întreg de ești în stare să rezolvi problema asta. Portughezii și-au mânători de rahat ți-ar oferi și mai mult: un galion plin cu aur. Iar ticăloșii de spanioli ar fi în stare să-ți pună la picioare douăzeci. Fiule, atunci când nu mai zărești pământul, ești pierdut pe mare.

¹ Pentru determinarea oricărui punct de pe glob sunt necesare două coordonate geografice: longitudinea (distanță în grade măsurată pe ecuator dintre meridianul ce trece printr-un punct dat și meridianul 0 de la Greenwich) și latitudinea (distanță în grade măsurată pe arcul de meridian între punctul respectiv și ecuator). Dacă latitudinea a fost mai ușor de determinat prin măsurarea unghiului Soarelui la amiază, stabilirea longitudinii s-a putut face cu oarecare exactitate abia în 1700, când suveranii Angliei și Franței au oferit sprijin material generos pentru descoperirea unei metode de determinare a acestei coordonate geografice. Drept rezultat, englezii au pus la punct cronometre foarte precise, ce rezistau condițiilor vitrege ale navigației și ofereau în orice moment ora exactă a Londrei (mai apoi a celei de la Greenwich, sediul celui mai reputat observator astronomic din apropierea capitalei britanice, pe unde trece meridianul 0), ce putea fi comparată cu ora locală și astfel se afla longitudinea locului. Francezii au mers pe altă cale și au făcut tabele matematice ce indicau mișcările Lunii, înlesnind navigatorilor să folosească acest satelit drept cronometru de precizie.

Seria de autor
JAMES CLAVELL

SHŌGUN (vol. I-II)

TAI-PAN (vol. I-II)

GAI-JIN (vol. I-II)

NOBILA CASĂ (vol. I-II)

CHANGI

VÂRTEJUL (vol. I-II)

**JAMES
CLAVELL**

Shōgun

**

Traducere din limba engleză și note
ALFRED NEAGU

James Clavell

Copyright © 1975 James Clavell
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Shōgun

James Clavell

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLAVELL, JAMES

Shōgun / James Clavell; trad. din lb. engleză:
Alfred Neagu. – București: Litera, 2019
2 vol.

ISBN 978-606-33-3498-6

Vol. 2 – ISBN 978-606-33-3497-9

I. Neagu, Alfred (trad.)

821.111

CAPITOLUL 37

Cel care se ocupa de hulubărie ținea porumbelul cu gingăsie, dar ferm, în vreme ce Toranaga își scotea hainele ude de pe el. Venise în galop întins prin ploaia torențială. Naga și alți samurai se îmbulziseră curioși în ușă, fără să le pese de ploaia caldă ce turna cu găleata peste ei, bătând darabana pe acoperișul de olane. Toranaga se șterse grijiliu pe mâini. Îngrijitorul îi întinse porumbelul. De fiecare picior avea prinse două tuburi minuscule din argint. De obicei era numai unul. Toranaga se strădui din răsputeri să nu-i tremure degetele. Dezlegă tuburile și se apropiu cu ele de fereastră, la lumină, să cerceteze sigiliile. Recunoscu imediat codul secret al lui Kiri. Naga și toți ceilalți îl urmăreau încordați. Dar pe față lui Toranaga nu se putea citi nimic.

Toranaga nu se grăbi să rupă sigiliile, deși tare ar mai fi vrut. Aștepta cu răbdare până i se aduse un alt kimono uscat. Un servitor îi ținu deasupra capului o umbrelă mare din hârtie cerată și el se îndreptă spre încăperile rezervate lui în fortăreață. Acolo îl așteptau supa și niște *cha*. Sorbi supa, bău *cha* și ascultă ropotul ploii. Când se simți mult mai calm, rândui gărzile și se duse în încăperea cea mai izolată. Aici, în deplină singurătate, rupse sigiliile. Cele patru suluri erau scrise pe o hârtie din cea mai subțire, caracterele minuscule, mesajul lung și transmis în cod. Decodificarea era treabă laborioasă. După ce termină, citi mesajul o dată și încă de două ori. Apoi își lăsa gândurile să hoinărească în voie. Veni noaptea. Ploaia se opri. Oh, Buddha, fă ca recolta să fie bogată, se rugă el. Era anotimpul în care în tot imperiul erau inundate ogoarele și se plantau răsadurile de orez de un verde pal în pământul curat, fără buruieni și aproape lichid, recolta urmând a fi strânsă peste patru–cinci luni, în funcție de vreme. Și în tot imperiul, cei bogăți, sărmanii și *eta*, împăratul, samuraii și servitorii, toți se rugau să cadă exact atâta apă câtă era nevoie, să fie soare atâta cât era nevoie. Și fiecare bărbat, femeie și copil socoteau zilele care mai erau până la strânsul recoltei. Anul acesta avem nevoie de o recoltă bogată, se gândi Toranaga.

– Naga-san, Naga-san!

—Poruncă, tată!

—La primul ceas de la mijirea zorilor îl aduci pe Yabu-san și principalii sfetnici pe platou. De asemenea pe Buntaro și cei trei căpitanii de rang de-ai noștri. și Mariko-san. În zori să fie cu toții pe platou. Mariko-san ne poate servi ceaiul. Da. Iar Anjin-san să stea și să aștepte în tabără. De jur împrejurul nostru găzzi roată la două sute de pași.

—Prea bine, tată.

Naga se întoarse să împlinească cele poruncite, dar nu se putu abține și izbucni:

—E război, da?

Pentru că Toranaga avea nevoie de un val de optimism în fortăreață, de data asta nu-și mai certă fiul pentru obrăznicia asta și lipsa de disciplină:

—Da, îi spuse el. Da, dar în condițiile în care vreau eu.

Naga trase ușa *shoji* și zbură. Toranaga știa prea bine că, deși Naga era de-acum stăpân pe sine și nici pe figura lui, nici din purtări nimeni n-ar fi putut ghici nimic, n-avea cum să ascundă focul din privire, nici elanul mersului. Așa că prin tot Anjiro vor zbura tot felul de zvonuri contradictorii și se vor împrăștia prin Izu și dincolo de granițele provinciei, dacă focul acesta era bine întreținut.

—Nu mai e cale de întoarcere, spuse el cu voce tare, să-l audă florile ce străteau senine în vasul lor din *tokonoma*, în vreme ce umbrele stârnite de opaiț dansau plăcut ochiului.

Kiri îi scria: „Alteță, mă rog lui Buddha să fii sănătos și în deplină siguranță. Acesta-i ultimul nostru porumbel călător și mă rog lui Buddha să-l călăuzească către tine – niște trădători i-au ucis noaptea trecută pe toți ceilalți porumbei dând foc la volieră, iar acesta a scăpat doar pentru că era bolnav și îl îngrijeam la mine.

Ieri-dimineață, seniorul Sugiyama și-a dat brusc demisia, așa cum am pus noi la cale, dar n-a apucat să ajungă prea departe că a fost înconjurat în împrejurimile Osakăi de *roninii* lui Ishido. Din nefericire, au fost prinși în capcana aceea și mai mulți din familia lui. Am auzit că ar fi fost trădat chiar de unul din oamenii lui. Umblă zvon că Ishido i-ar fi făcut o propunere de compromis: dacă seniorul Sugiyama își amână depunerea demisiei după reunirea Consiliului Regenților, adică mâine, pentru ca să poți fi legal pus sub acuzare, Ishido îi garantează că acest consiliu îi va oferi oficial întreaga provincie Kwanto și, ca dovadă a bunei sale credințe,

Ishido îi va elibera pe dată și pe el, și pe cei din familia lui. Sugiyama a refuzat să te trădeze. Pe loc, Ishido i-a dat pe toți pe mâna celor din *eta* să-l convingă. I-au torturat copiii, apoi consoartele, chiar în fața lui, dar tot nu te-a vândut. Au murit cu toții de moarte foarte rea. Iar la urmă, moartea lui a fost cea mai rea.

Bineînțeles că n-au fost martori la această mișenie, circulă doar zvonuri, dar eu le dau crezare. Bineînțeles că Ishido a tagăduit că ar avea știință cine sunt criminalii, jurând că-i va urmări până-i va ucide pe toți. La început Ishido a pretins că Sugiyama nu și-ar fi dat demisia, și deci, după opinia lui, consiliul se putea reuni. Dar eu am trimis copii ale demisiei lui Sugiyama celorlalți regenți, Kiyama, Ito și Onoshi, și o alta lui Ishido, iar printre seniorii *daimyo* am făcut să circule alte patru copii (ce înțeleapt ai fost, Tora-chan, că ai știut de la început că va fi nevoie de mai multe copii). Așa că de ieri, exact așa cum ai ticiuit cu Sugiyama, consiliul nu mai există în mod legal, și în privința asta ai izbutit cu totul.

Și acum știri bune. Seniorul Mogami s-a întors fără să pătească nimic pe când încă nu intrase în oraș, cu toată familia lui și samuraii. Așa că el e pe față aliatul tău, și flancul din nordul depărtat îți e apărat. Seniorii Maeda, Kukushima, Asana, Ikeda și Okudiara au șters-o în liniște din Osaka noaptea trecută să se pună la adăpost, la fel și seniorul creștin Oda.

Veste proastă: familiile seniorilor Maeda, Ikeda și Oda și a altor *daimyo* n-au izbutit să scape și sunt ținute ostatice aici, așa cum sunt și cele ale altor cincizeci sau șaizeci de seniori mai mici ce nu s-au implicat.

Veste proastă e că fratele tău vitreg Zataki, senior de Shinano, a declarat în mod public că e de partea moștenitorului, a lui Yaemon, și împotriva ta, acuzându-te că ai complotat împreună cu Sugiyama să răsturnați Consiliul Regenților, creând tulburări mari de tot, așa că frontierele tale din nord-est sunt vulnerabile, iar Zataki și cei cincizeci de mii de fanatici ai lui îți sunt dușmani.

Veste proastă e și faptul că aproape toți seniorii *daimyo* au acceptat invitația împăratului.

Veste proastă: nu puțini dintre prietenii și aliații tăi aflați aici sunt supărați că nu le-ai spus dinainte ce strategie vei adopta ca să-și poată pregăti și ei cale de retragere. Unul dintre ei e și vechiul tău prieten, marele senior Shimazu. În după-amiaza asta am auzit că el ar fi cerut în mod deschis ca împăratul să le poruncească tuturor seniorilor să îngenuncheze dinaintea băiatului, a lui Yaemon, chiar acum.

Veste proastă: doamna Ochiba își țese cu dibăcie plasa, promițând domeniile și titlurile, ranguri la curte celor care nu s-au hotărât de ce parte să treacă. Tora-chan, mare păcat că ea nu e de partea ta, e un dușman de temut. Numai doamna Yodoko imploră pe toată lumea la rugăciune și calm, dar n-o ascultă nimeni, iar doamna Ochiba vrea să pornească război acum, când te știe izolat și slab. Rău îmi pare, stăpâne, dar acum chiar ești izolat și, cred eu, și trădat.

Dar cel mai rău e că acum regenții creștini Kiyama și Onoshi s-au coalizat și îți sunt pe față dușmani. Au dat o declarație comună în dimineața asta în care deplâng fuga lui Sugiyama, afirmând că acțiunea lui a produs tulburare în țară și că trebuie să fim tari de dragul imperiului. Regenții au răspunderea supremă. Și trebuie să fim pregătiți să nimicim împreună orice senior sau grup de seniori care vor să încalce testamentul lui taikō sau succesiunea legitimă.

Să însemne asta că vor să se reunească numai ei, cei patru regenții? Una dintre iscoadele noastre creștine de la cartierul general al sutanelor negre de aici ne șoptește că preotul Tsukku-san a părăsit în taină Osaka acum cinci zile, dar nu știm dacă s-a dus la Yedo sau la Nagasaki, unde este așteptată Corabia Neagră. Știi că în anul acesta va sosi chiar foarte devreme? Cu vreo douăzeci, treizeci de zile mai devreme decât de obicei?

Alteță, întotdeauna am șovăit să-ți dau sfaturi în pripă, numai după vorbe goale, zvonuri, bârfe, spioni sau intuiție femeiască (Tora-chan, asta de la tine am învățat-o), dar timpul nu așteaptă și s-ar putea să nu mai fiu în stare să-ți trimit vorbă. Mai întâi și mai întâi, mult prea multe familii sunt prinse aici în capcană. Ishido n-are să le dea drumul niciodată (cum n-are să ne dea drumul nici nouă). Ostaticii aceștia constituie mare primejdie pentru tine. Puțini seniori au simțul datoriei și tăria lui Sugiyama. Cred că acum foarte mulți i se vor alătura lui Ishido, deși mai mult de nevoie decât de voie, din cauza acestor ostatici. Apoi, cred că Maeda o să te trădeze și el, la fel Asano. După socotința mea, din cei două sute șaizeci și patru de seniori *daimyo* din imperiu, o să te urmeze cu siguranță doar douăzeci și patru, alții cincizeci s-ar putea. Dar nici aşa nu sunt destui. Kiyama și Onoshi vor trage după ei pe toți sau aproape pe toți seniorii creștini și nu cred că ei vor fi vreodată de partea ta. Seniorul Mori, cel mai mare și mai bogat dintre toți, se vădește a fi împotriva ta personal, ca dintotdeauna, și o să-i ia după el și pe Asano, Kobayakawa și poate și pe Oda. Cum îl ai împotriva și pe fratele tău vitreg, situația ta

e foarte șubredă. Te sfătuiesc să proclami *Cer Purpuriu* pe dată și să dai buzna spre Kyoto. E singura ta speranță.

Cât despre doamna Sazuko și despre mine, află că suntem sănătoase și mulțumite. Pruncul crește frumos și, dacă așa-i va fi *karma* să se nască, atunci o să se nască și el. În colțul nostru de castel ne aflăm în siguranță, porțile sunt zăvorăte bine și grilajul e tras. Samuraii noștri sunt plini de credință față de tine și cauza ta și, dacă așa ne e *karma* să părăsim această lume, atunci o să părăsim cu seninătate. Doamnei tale îi e dor de tine, chiar foarte tare. Cât despre mine, Tora-chan, și mie mi-e dor de tine, să rădem împreună, să-ți văd zâmbetul. Și dacă o fi să mor, singurele regrete ar fi că nu mă mai pot bucura de toate acestea și că nu voi mai putea să am grija de tine. Dacă o fi o altă viață dincolo, dacă Dumnezeu sau Buddha sau zeii *kami* or fi existând, îți promit eu că am să-i fac cumva să fie de partea ta... cu toate că mai întâi și mai întâi o să mă rog de ei să mă facă zveltă și Tânără și rodnică pentru tine, dar să-mi lase și bucuria de a mâncă după cum îmi e poftă. Da, da, acela ar fi rai: să pot mâncă și mâncă, și să rămân mereu zveltă și Tânără.

Îți trimit râsul meu. Buddha să te binecuvânteze și pe tine și pe ai tăi".

Toranaga citi mesajul în fața tuturor, în afară de pasajele privitoare la Kiri și doamna Sazuko. Când el termină de citit, toți se uită întâi la el, apoi unii la alții, uluiți nu numai din pricina celor aflate din mesaj, ci mai ales pentru că Toranaga se vădea atât de deschis față de ei, arătându-le o încredere desăvârșită. Buntaro, Yabu, Igurashi, Omi, Naga, căpitanii și Mariko stăteau pe niște saltele rânduite în semicerc în jurul lui, chiar în mijlocul platoului, în apropiere nu era nici un samurai de gardă, gărzile stăteau la două sute de pași distanță, deci n-avea cine trage cu urechea.

—Doresc sfaturile voastre, spuse la urmă Toranaga. Sfetnicii mei se află la Yedo. Avem dinainte niște probleme ce nu suferă amânare și doresc să fiți voi acum sfetnicii mei. Ce-ar urma să se petreacă și eu ce-ar trebui să fac? Yabu-san?

Yabu era în culmea disperării și derutei: orice cale încerca să apuce, părea să se termine cu o catastrofă.

—Alteță, mai întâi și mai întâi ce înseamnă *Cer Purpuriu*?

—E numele de cod al bătăliei finale pe care am pus-o la cale și înseamnă un atac violent asupra orașului Yedo, cu toate armatele de care dispun, mizând totul pe mobilitatea lor și pe surpriză, pentru a smulge